

HALAL ZUMRA

*

U tahikardiji noći disao sam pravilno kroz nadu,
šumu punu zamki, da nam tijela zaborave mogućnost skoka

iako je mogućnost nužna sloboda.
I stigla je zora tremora, podmukla i čista,

nije bilo mjesta za pridjeve,
nije bilo mjesta za razgovor.

*

Kao onog dana kad je ideja puta pustila glas
Džonija Keša, bog je postao kosac

i kasnili su vlakovi. Danima nenaslonjen
mislio sam o svitanju akšama,

htio se pružiti van boli i bola
nikome se ne pokloniti osim vatri.

Kao onog dana kad je doktorica dotakla bol
i pronašla viziju u riječima koje sam zaboravio

a kojima sam oblikovao pad,
uvijek unatrag, veselom pjesmom kojom se sinkroniziraju kosci.

Stog ili nepokupljeno sijeno
danas je svejedno.

*

Moje tijelo je snajpersko gnijezdo.
Jednog će ga dana naseliti netko

udahnuti i prisloniti oko na periskop.
U njemu već odavno nema sluha za naredbe

ni jezika sporazuma.
Moje tijelo, akutno i kronično, svakog dana

izlazi iz okvira poput životinje
čije stanište gutaju potreba za jeftinom proizvodnjom

i ovisnost o šećeru. Jednog ću te dana, tijelo,
gledati kroz teleskop i vidjeti Mars.

*

Kao onog dana, prestankom molitve
rodilo se zaista svjetlo

i izgubljeno je postalo zaista neotuđivo.
U trenju prilagodbe bujali su neuhranjenost,

skraćivanje koraka i oduzimanje grada.
Kao onog *make some room for the afterlife* dana

odrekao sam se distance
kako bih mogao zaplakati.

*

Sjedim, uslovljen neurologijom.
Otišao sam iza riječi.

Ni predano ni ravnodušno, samo nemam
dok promatram koliko mogu.

Svijet će se uskoro okrenuti sam od sebe
kao krafna u ulju.

*

Iskustvo svijeta je ekskomunikacija i brušenje stakla
jer shvaćam dioptrija ima svoju inerciju,

ali još uvijek jasno vidim ljubav je
puna kalcifikata, napada astme i panike,

dječji krevet usitnjen u susret zimi duha,
polomljeni grudni koš, godina bez kraja

uvijek naša, otapanje mijelina, prolom oblaka
pred zatišje života, biti previđena ljepota

na koju će nabasati lošija vremena
i odmoriti.

*

U kompostu sintetičkog serotonina postao sam vrt
za prihvaćanje tvoje naravi

i odlučnost ne postavljanja pitanja. Prostor je bitan,
bitno je povući se, rukohvat je bitan, *Lijepo je bitna.*

Bio sam novorođenče i činilo se da ne postoji ništa
a sve je bivalo o koncu

samo miran mi je san jedne majke ušio tlo za stopala
i vratio sam se u sobu.

U pucnju zore sve je bilo gluho,
kompost je postajao potentniji.

*

U središtu lipnja tamna je materija vezivala sve,
mirno smo se preveli u jun i odbacili kalendare.

Unedogled okruženi psima i šumom
lovili smo izlazak i zalazak sunca, selo se

otvorilo kao dlan pred proricanjem sudbine.
Jezik je umirao nježno, psi su pojeli jagode,

kava se nije hladila. Naučila si me stisnuti šake
i tada sam ih se odrekao zbog ljubavi

prema vještini.
Naša tijela, ipak, zaboravljaju sve osim odricanja.

*

Mi, huligani radikalne nježnosti
protiv svega smo što nije dobronamjerno.

Mi, tako naivno s konopcima u rukama
čekamo da stane pjesma i ne ostanemo jedini na nogama.

Mi, probuđeni tokom potresa humanosti,
mislimo da smo bolji od onih drugih,

ne stvaramo asimetriju. Mi, huligani radikalne nježnosti,
čekamo što će se dogoditi u Afganistanu,

tko će zaustaviti Alchajmera, tko će voditi Ameriku,
tko će se dogoditi Asanžu,

hoće li priroda preživjeti u drugom nastavku *Avatara*.
Mi, probuđeni, dižemo buku samo prvim slovom abecede.

*

Tražila si da kažem nešto lijepo o svijetu
a ja sam te uselio u zaboravljene riječi;

ljubavi, čovječanstvo je u crvenoj plastičnoj čaši,
sirup u ruci Lil Vejna.